

Добра згадка про лікаря – найкраща подяка

Ось і сталося чудо! Хоч і маленьке, а все-таки чудо! Минуло багато років від тих п'ятдесятих, коли я, маленька дівчинка, лікувалась у Клінічній лікарні Львівської залізниці, що на вулиці Огієнка. За цей час довелося зустрічатися із багатьма лікарями, порівнювати їхні професійні здібності, і, головне, їхнє ставлення до хворого, їхню людяність. Дедалі частіше згадую лікаря-отоларинголога цієї лікарні. Зі мною, десятирічною дівчинкою, він розмовляв, як із дорослою, радив, як у подальшому лікуватись та жити... Він, учасник Великої Вітчизняної війни, учасник бойових дій, втішав мене: "У житті, дитино, все – відносно. Ось бачиш, я без ноги, ходжу при допомозі протезу. А в тебе все буде добре". Збирався консилиум, мене постійно оглядали лікарі, а мій лікар слідкував, як я одужую. До того ж, лікування тоді було безкоштовним. Богу дякувати, мене вилікували, і дотепер я жива та здорова завдяки методам лікування Великого лікаря, кандидата медичних наук. На превеликий жаль, не запам'ятала прізвища цього лікаря-рятівника.

Роки летять невідомо, та думка будь-що пригадати ім'я цього лікаря не давала мені спокою. Збиралась навіть звернутися до архіву лікарні. Та, як кажуть, допоміг щасливий випадок. Якоюсь іхала в маршрутці, поруч сиділа приємна на вигляд жіночка, розмовляли з нею про те, про се. У районі вулиці Гоголя вона збиралась виходити.

– Може, в управлінні залізниці працюєте? – запитала її.

– Ні, я працюю в лікарні на вулиці Огієнка, – відповіла жінка.

– А отоларинголога, що працював у 50-х роках, не знали? Може, хоча б прізвище? – з надією запитала я.

Моєму здивуванню не було меж, коли у відповідь почула:

– Давид Костянтинович Райз.

От вам і чудо!

Потім я звернулася в отоларингологічне відділення Клінічної лікарні залізниці, де зустріла людину, яка добре пам'ятає Давида Костянтиновича. Це – колишня його медсестра Іванна Василівна Брославська, нині вона працює в отоларингологічному відділенні старшою медсестрою.

Розповідаючи про Давида

Костянтиновича, вона ніби випромінювала світло від захоплення, що свого часу їй поталанило працювати з таким лікарем.

– Це – лікар від Бога. Він залишив про себе найкращі спогади, потужну позитивну ауру. Теперішній завідуючий отоларингологічним відділенням Юрій Володимирович Любінець достойно продовжує його справу, – розповідає Іванна Василівна.

Ветеран медицини, колишня завідувача цього відділення Христина Августівна Цехан додає:

– Давид Костянтинович – надзвичайна людина і чудовий лікар.

У лікарні дізналася, що хворі, які свого часу лікувалися у Давида Костянтиновича, колеги по роботі пишуться тим, що він їх не забуває, напередодні кожного Нового року телефонує з-за кордону і вітає зі святами.

У лікарні мені розповіли цікавий випадок: якось хворий сказав лікарю Райзу, що 92 роки – це ще не старість, на що у відповідь Давид Костянтинович вигукнув:

– Як?! 92 роки і не старість?! Хотів би я себе побачити в 92 роки!

Дякувати Богу, нині Давид Костянтинович живий і здоровий. Тож напередодні Дня медичного працівника хочеться побажати йому бути таким же бадьорим, молодим душою і в 92, і в 102, і в більше років, як він про це колись мріяв, бути щасливим і молодим душою.

Олена МЕЛЬНИЧУК,
ветеран залізничного транспорту, колишній провідний інженер служби організації праці і зарплати

На архівному фото: оперує завідувач отоларингологічним відділенням Клінічної лікарні Львівської залізниці Давид Райз

Червоний Хрест – символ благодійності й милосердя

Минуло неповних три роки, як у локомотивному депо Тернопіль була відновлена первинна організація товариства Червоного Хреста України за допомогою обласної й міської організації товариства, яку профспілкова конференція доручила очолити мені. Це й не дивно, адже завдання і ветеранської організації, і товариства Червоного Хреста практично однакові. В основному це – допомога хворим людям, які її дуже потребують, і виховання молоді. Прошло небагато часу, і спільна та взаємовигідна робота дала непогані результати.

За допомогою голови Тернопільського обласного осередку товариства Червоного Хреста Олександри Михайлівни Бригадир колишній залізничник Марії Шилівській, яка через хворобу багато років прикута до ліжка, було надано шефську допомогу – їй було доставлено декілька комплектів предметів особистої гігієни і комплект постільної білизни. Двох хворих, які отримали травми, забезпечено милицями.

У 2009 році інструктор-методист Тернопільського осередку товариства Червоного Хреста провела інструктаж-навчання з провідниками приміських поїздів щодо надання першої медичної допомоги в поїзді. Це дуже потрібно, адже в дорозі може трапитися різне, а перегонити без зупинки бувають по 20 і більше хвилин.

Розповім про ще один випадок. У колишньої працівниці локомотивного депо Тернопіль Галини Михайлівни Солостової сталося нещастя – при падінні вона зазнала травми тазостегнового суглобу і внаслідок цього

го випадку могла пересуватися лише за допомогою інвалідного візка. За дорученням Олександри Бригадир разом із соціальним педагогом Тернопільського обласного осередку товариства Дариною Василівною Рідкодубезкою такий візок було доставлено травмованій жінці (на фото). Пані Дарина похворіла, як ним користуватися. Тож така співпраця виправдовує себе, і витрачені 5 гривень за рік, як членський внесок, повертаються сторицею до тих, хто цього дуже потребує. А тому хотів би звернутися до голів ветеранських організацій із закликом узятися за відновлення осередків товариства Червоного Хреста на підприємствах. Ця робота забере небагато часу, але обов'язково буде винагороджена добрими справами і людською вдячністю.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації й осередку товариства Червоного Хреста локомотивного депо Тернопіль, почесний донор СРСР та України
Фото автора

Дев'яносто весен Валентини Дольницької

У локомотивному депо Тернопіль живе традиція вшанування ветеранів-ювілярів, особливо довгожителів, яким виповнилося 90 років. Попередніми роками таких ювілярів було троє, а вже цього року, у травні, вітання з нагоди 90-річчя приймала Валентина Миколаївна Дольницька, у минулому нарядник паровозних бригад, яка пропрацювала на цій посаді з 1947 року майже три десятиліття. До того Валентина Миколаївна трудилася помічником машиніста парового крана, яким завантажували вугілля на тендери паровозів, що водили поїзди, у тому числі й військові ешелони.

Пані Валентина мешкає одна. Хоч вона вже не виходить надвір, та, Богу дякувати, дає собі раду сама. Гостей з локомотивного депо Валентина Миколаївна зустрічала особисто і дуже зраділа, що про неї пам'ятають і не забули привітати з Днем народження. Голова профкому депо Микола Бронецький подарував ювілярці чарівний букет троянд, а бухгалтер Оксана Кристалович, згідно з постановою начальника залізниці і дорпрофсожу, вручила їй грошову допомогу в розмірі двох мінімальних пенсій. Валентина Дольницька одразу впізнала мене, бо колись ми разом працювали. У пані Валентини прекрасна пам'ять, тож із приємністю згадали багатьох колег по роботі, знайомих, яких уже нема серед нас. Згадали й важкі повоєнні роки, які випали на нашу долю, суботники і недільники, зруйновані споруди, які довелося розбирати, та ін. Зрозуміло, що такі спогади викликали сльози.

На прощання ми побажали ювілярці здоров'я і довгих років життя. Розчулена Валентина Миколаївна висловила слова подяки керівництву Львівської залізниці і локомотивного депо Тернопіль за увагу і турботу.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль
Фото автора

Сподіваюся лише на допомогу залізничників

На адресу редакції надійшов лист від колишнього залізничника Анатолія Павловича Устюгова, у якому він звертається за допомогою до всіх людей, небайдужих до чужого горя. "Мене спіткала велика біда. Я тяжко захворів і мені зробили дуже складну операцію у Львівському державному онкологічному центрі. На лікування потрібні великі кошти, тому я подав прохання про надання матеріальної допомоги у Стрийську дистанцію колії, де працював і оформив пенсію. Пенсія у мене невелика, а лікування дуже дороге. Сума допомоги була невеликою, тому довелося брати позику. А тепер не знаю, як віддати борг. Є у нас двокімнатна квартира, і мені нічого не залишається, як продати її і розплатитися з боргами, а з дружиною-пенсіонеркою і донькою – інвалідом з дитинства по зору опинитися бомжами на вулиці.

Я виріс без батьків, тож допомоги чекати нізвідки. Маю надію лише на колег-залізничників і просто щирих та добрих людей. Прошу всіх небайдужих допомогти мені в біді. З повагою

Анатолій Павлович УСТЮГОВ

Благодійні внески можна перераховувати на адресу:
Перша Львівська філія ВАТ "Кредобанк"
МФО 325365
Рахунок 2625001127822
№ картки 4382535500322339
Устюгову Анатолію Павловичу